

mény általános forgalmi adó alá esik. (Közigazgatási Bíróság 6.625/1930. P. sz.) Panaszos maga adja elő, hogy a cukorrépatermelőkkel fennálló szerződési értelmében a beszolgáltatott cukorrépa ellenértéke egy része fejében bizonyos mennyiségű kilúgozott friss vagyis nyers cukorrépa szeletet tartozik a répatermelőknek kiszolgáltatni, azonban ezek kérelmére a kiszolgáltatni köteles nyers répaszeleteket kiszáritja, és így száritott állapotban szolgáltatja ki a termelőknek, ezért azonban, a száritás költségeit a termelőknek felszámítja és tőlük meg is kapja.

Ebből kétségtelen, hogy itt nem kiszáritott répa szeletek eladása forog fenn, hanem a termelőket friss állapotban megillető répaszeletek kiszáritása és a száritási költségek bevétele, vagyis ellenérték fejében teljesített munkateljesítmény.

Minthogy pedig a 126.000/1928. P. M. számú rendelet értelmében nem esik általános forgalmi adó csakis a kilúgozott répaszeletek friss vagy száritott állapotban való eladásából származó jövedelem, ez a kedvezmény pedig kiterjesztőleg nem magyarázható, ennél fogva a panasznak helyet adni nem lehetett.

A bizományos által a megbízóra áthárítható szavatosság fejében szedett — kártalanítási célokat szolgáló — kockázati díj, általános forgalmi adó alá esik. (Közigazgatási Bíróság 342/1930. P. sz.) Az 1923. évi 10. t.-c. 1. és 2. §-a megállapítja az ott felsorolt állapotknál az eladó szavatosságát a vevővel szemben.

Ez a szavatosság elsősorban és a vevőkkel szemben közvetlenül panaszost terheli, mint bizományost, akinek azonban visszkereseti joga lenne az őt megbízó eladókkal szemben. Panaszos azonban ezen visszkereseti jogáról az őt megbízókkal szemben lemondván, ennek fejében kapja panaszos az egyébként az őt megbízókat illető vételárból a kikötött 1%-ot. Hogy ez az 1% kockázati díj a panaszos bevétele, amellyel senkinek elszámolni nem tartozik, az kitűnik a vizsgálati iratokból, de magából a panaszból is, mely szerint panaszos az 1%-os kockázati díjat az egyébként általa a megbízóra áthárítható szavatosság fejében szedi, és szavatosság fennforgása esetén az őt megbízó eladókra át nem hárítja, hanem az végleg az ő terhén marad, és panaszos épen azt akarja bizonyítani, hogy ebből az 1% kockázati díjból neki tiszta haszonként semmi, vagy legfeljebb sokkal kisebb összeg marad, mert ha sok esetben az általa vállalt szavatosság folytán kártalanítást fizetnie nem kell is, igen sok esetben azonban több kártalanítást kell fizetnie, mint amennyit kockázati díj fejében bevett.

Kétségtelen ebből, hogy a szavatosságnak ily módon díjazás ellenében a megbízók mentesítése mellett magára vállalása önálló kereseti tevékenység, amelynek nyers bevétele, tehát a kockázati díj teljes összege — az 1921. évi 39. t.-c. 29. és 30. §§-ai értelmében általános forgalmi adó alá esik. Az, hogy a beszedett kockázati díjből tiszta haszonként mennyi marad meg a panaszosnak, az idézett

törvénycikk 31. §-a értelmében nincs befolyással az általános forgalmi adóra.

Panaszos ezen kockázati díj bevétele ép azon elbírálás alá esik, mint a bizományi díj bevétele, a kockázati díjból épen úgy nem vonhatja le a netáni kiadásokat, mint a bizományi díjból és a kockázati díjból való bevétele épen úgy teljes összegében általános forgalmi adó alá esik, mint a bizományi díjból való bevétel.

Minélfogva a pansznak hely adható nem volt.

Az értékpapír forgalmi adó ügyletekkel iparszerűen foglalkozók terhére értékpapír forgalmi adót az üzlet keletkezését követő három év letelte után nem lehet kiszabni azon a címen, hogy az adólerovásra kötelezett az értékpapír forgalmi adó lerovását a vonatkozó lajstromok bemutatásával nem tudja igazolni. (Közigazgatási Bíróság 18.568/1930. P. sz.) A rendelkező rész értelmében kellett határozni, mert a panaszosnak fellebbezésében előadott ama védekezésével szemben, hogy a D. Bank részvénytársasággal kötött értékpapír ügyletekről külön lajstromkönyvet vezetett és abban az értékpapírforgalmi adót is leróttá, az ennek igazolásául szolgáló könyvek azonban a panaszolt értékpapírforgalmi adó kirovásának alapjául szolgáló hivatalos lelet felvétele alkalmával, az 1928. évi április hó 28-án már feltehetőek nem voltak, sem a megítámadott határozatban, sem a felterjesztett iratokban hitelt érdemlő, ellenkező adatok rendelkezésre nem állanak. A kiszabás alapjául szolgált hivatalos lelet tanúsága szerint is az 1923. évi december hó 20-tól kezdődőleg 1924. évi május hó 28-ig kötött ügyletek a tárgyai a panaszolt értékpapírforgalmi adónak. Az 1900. évi XI. t.-c. 32. §-a értelmében az értékpapírforgalmi ügyletekkel iparszerűen foglalkozók az általuk kötelezőleg vezetendő naplókát és lajstromokat három éven át kötelesek csupán megőrizni, amiből nyilván következik, hogy a panaszos a panaszolt értékpapírforgalmi adó kirovásának alapjául szolgált 1928. évi április hó 28-án felvett hivatalos lelet felvétele alkalmából már többé az 1923. évi december hó 20-tól 1924. évi május hó végéig kötött ügyletekről vezetett lajstromokat a törvény alapján sem volt köteles megőrizni és így abból a körülményből, hogy ezekre az ügyletekre nézve a lajstromok felmondását és az értékpapírforgalmi adó lerovását a lajstromok felmutatásával igazolni nem tudta, semmiféle joghátrány sem keletkezhetik, tehát ez ügyletek után a felvett hivatalos lelet alapján értékpapírforgalmi adó fizetésére sem kötelezhető és pedig annál kevésbé, mert a könyvek vagy lajstromok felmutatásának elmulasztásából eredő joghátrány csak addig terhelheti a kötelezett feleket, amíg a törvény szerint a megőrzési és felmutatási kötelezettség fennáll.

A tudományos, művészeti, gazdasági, kegyeleti és jótékony egyleteket amennyiben céljuk nem irányul pénzbeli nyereségre, a bélyegmentesség az örökösödési eljárásban is megilleti. (Közigazgatási Bíróság 17.719/1930. P. sz.) Az 1869: XVI. t.-c. 3. §-ának az ill. díjj. 89. tétel XII. a) pontjába foglalt rendelkezése szerint a tudományos,